

Vilhelm Ekelund

In Candidum

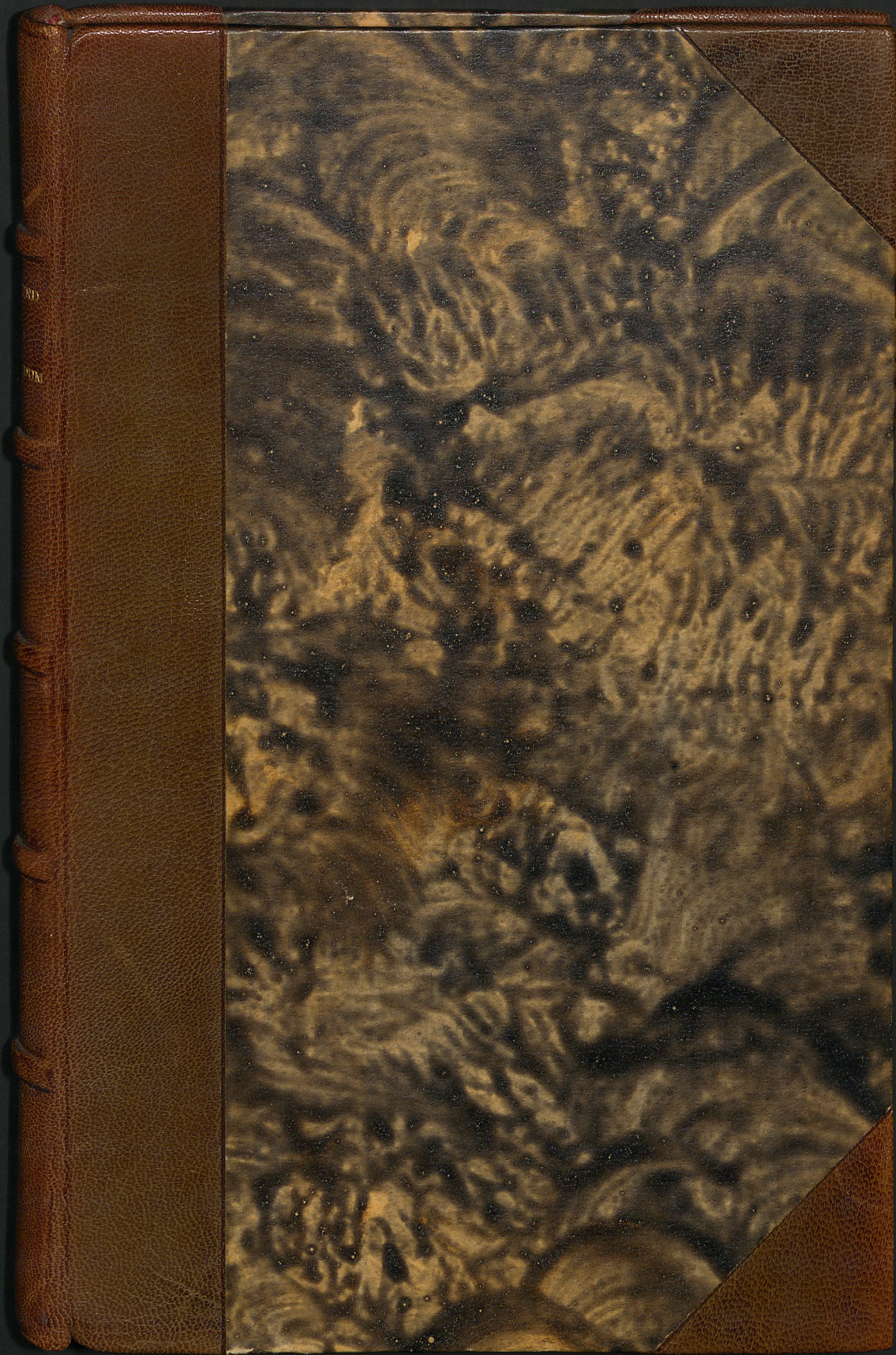
Stockholm. Albert Bonniers förlag. 1905

Information om upphovsrätt för detta verk, samt upplysningar om ur vilket bibliotek eller ur vilken samling det avfotograferade exemplaret är hämtat, finns hos Litteraturbanken:

<https://lb.se/författare/EkelundV/titlar/InCandidum/faksimil?om-boken>

Hämtad från Litteraturbanken.se:

<https://urn.kb.se/resolve?urn=urn:nbn:se:lb-lb1293577-faksimil>

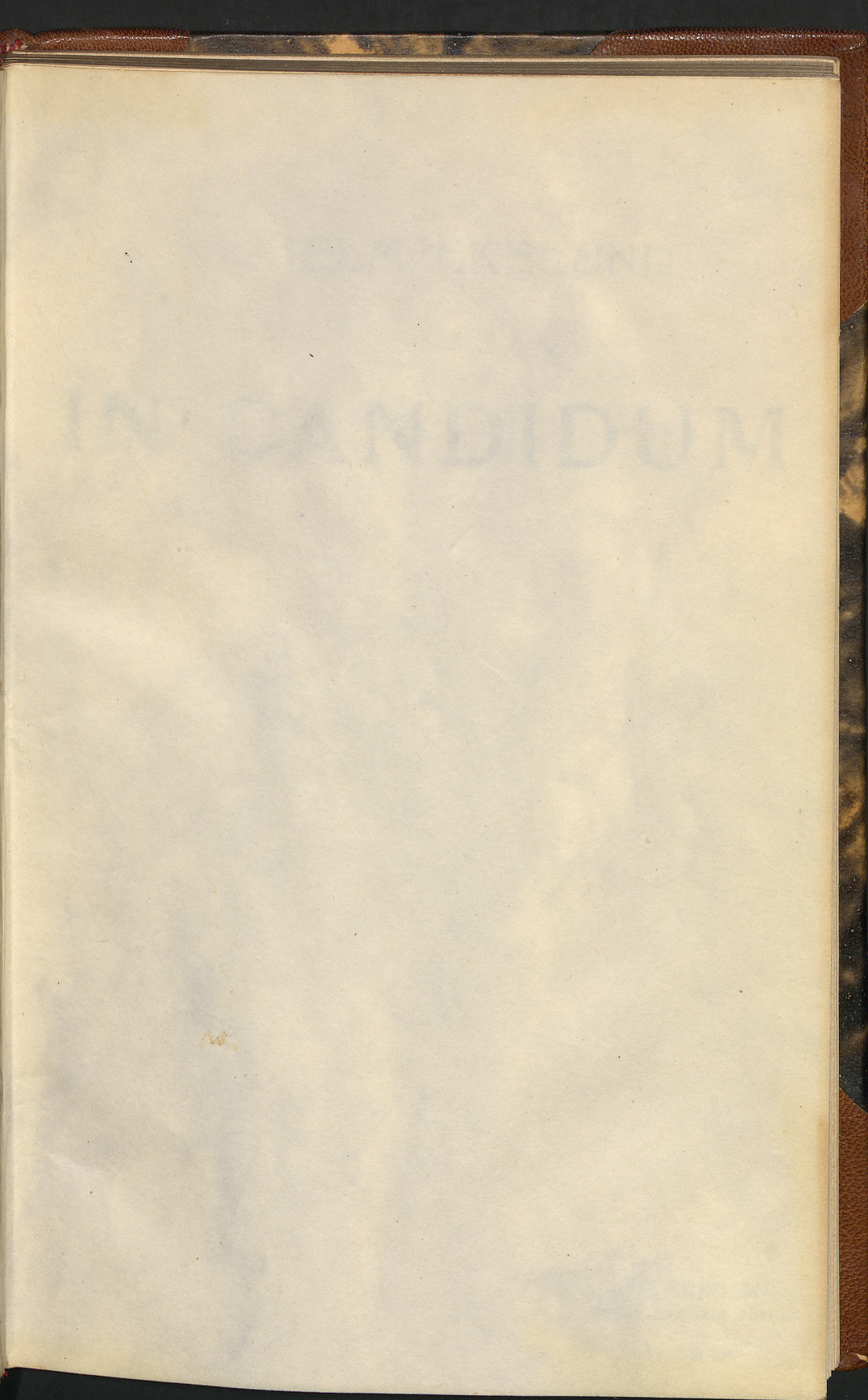
Centralbiblioteket

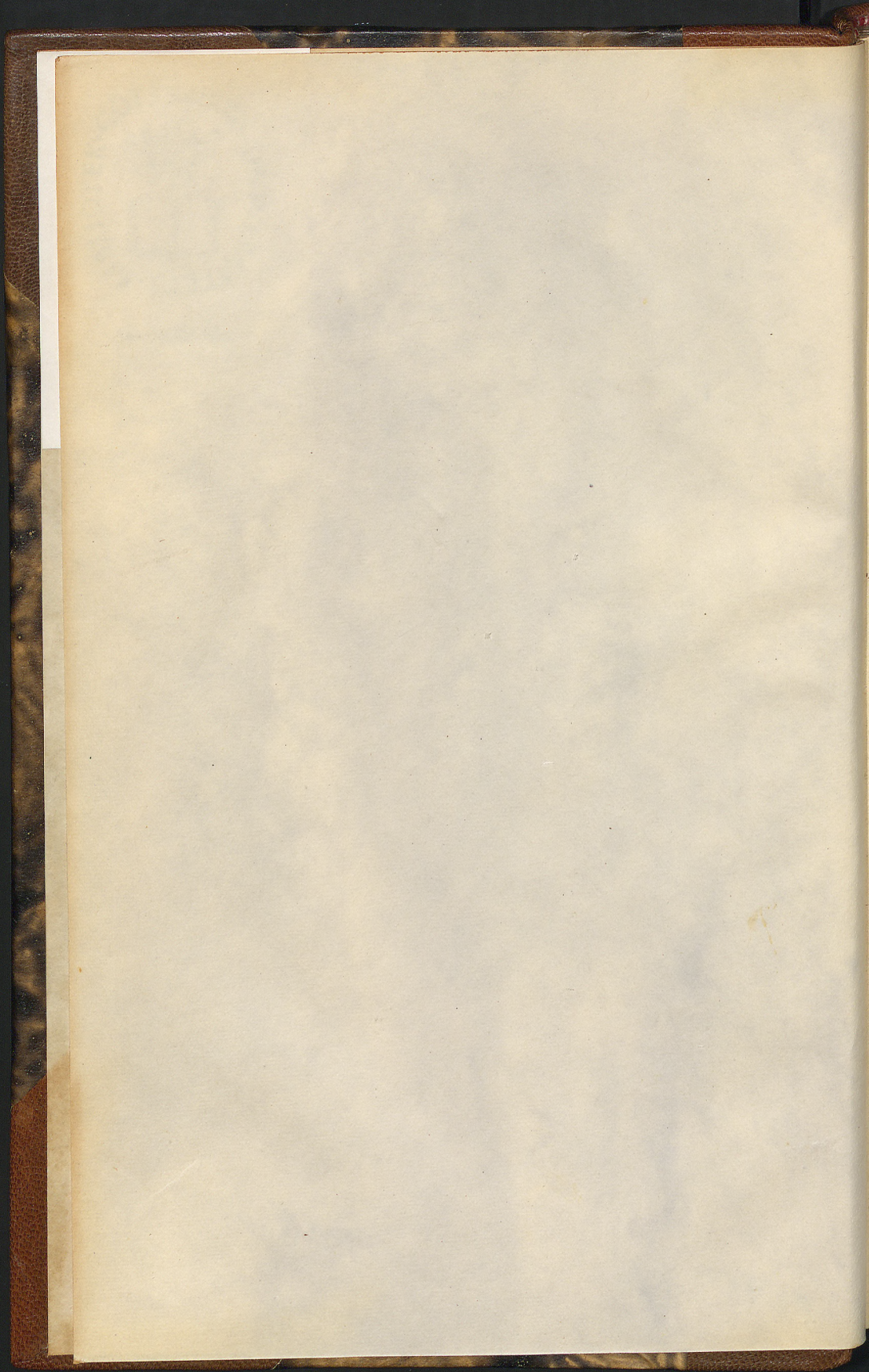
Litt.

Sv.

Ex. A

Nov. 1976/103

Ex. A

VILHELM EKELOUND

IN CANDIDUM

* * STOCKHOLM * *
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

Pris 2: 50.

VILHELM EKEHUND

IN CANDIDUM

VILHELM EKELOUND

IN CANDIDUM

IN CANDIDUM

1871

18

Ex. A

IN CANDIDUM

AF

VILHELM EKELUND

STOCKHOLM
ALBERT BONNIERS FÖRLAG

STOCKHOLM

A.L.B. BONNIERS BOKTRYCKERI 1905

GOSSE VID STRANDEN.

Här låg tätt med barker denna morgon,
och mellan seglen var det luftigt fladder
af ljus som skiftade med skuggigt genomskinlig
liksom mellan löfvets yfvigt bredda skärmar i en
skog när vinden spelar.

Mörkt svallar vattnet i den tysta kvällning.
Mörkröd är himmelen, svärmodigt skyar hänga.
Då och då
flämtar en blix.

Gosse vid stranden,
lekande än,

ljus vemodigt
sjunger du —
ack sjung, ack sjung min själ till ro!

Tysta tomma
kvällen står
öfver svallande vatten,
mörka segel
och landet hotande högt och svart.

Ack stunder det är
då själen sig känner
dubbelt främling,
lifvets varma källa
tyckes runnen ut,
jag ser ej solen skina,
känner ej luften smeka min kind;
mitt bröst:
stelnad gråt
och brännande sveda.

Gosse vid stranden,
lekande än,
ljus vemodigt
sjunger du —
ack sjung, ack sjung min själ till ro!

AFTON I FJÄRRAN.

Nyss flödade mäktigt
aftonljuset,
trädgården glödde —
och hastigt, hastigt
utan skymning
natten kväller upp
blå.

Dämpadt det sorlar
från bro och strand.
Fjärran klockor ringa.

Hur lätt jag lämnar
hemmets kust!
Hur svårt att finna
åter sig själf!

Hur blifver stum
i världens gråa
hemlöshet
för buller rått
och ödslig glädje
den varma stämman djupt
i vårt väsen —
hur faller damm
på själens friska blom,
hur tystna de strängar veka!

ETT ANSIKTE.

I de sömnlösa nätterna komma
de upp ur själens dunkel:
ansiktena, händerna,
förlängesen mötta.
Hvarför kom du?
Hvarför stod du vid min bädd i natt?

Det var helgdag, det var julis varmaste tid,
och den stora staden glödde
som under regn af lågor.
Men där jag satt
ute under kaféets lummiga träd,
var skön, sval skugga,
var skönt att domna
och se det oroliga lifvet dra förbi
i hast och oro —

intet tänka,
blott hvila sina ögon
i platanernas ljusgröna löfmassa.

Då stod du där...
tvenne ögon rådvilla leta:
ett människoöde,
kastadt upp ur gatans flod —
och mitt hjärta plötsligt
i beklämning
och dof ängslan slog.
Hvad var det i dina ögon,
hvad var det som underligt
var besläktadt och detsamma hos dig som mig?

Du hade kommit långt långt därutifrån
den väldiga stadens aflägsna öde fattigbygd
med grå grå stenmassor,
glödande i sol, utan blad, utan blom —
blott sten, sten och stickande grått damm...
kommit för att glömma för *en* dag
nöden,
se gröna lysande träd
känna blommors doft!

Barnet som somnat,
trött af hetta och trängsel,
bar du på arm som dignade.

Och jag såg det på dina ögon:
hur sårade dig ej människornas glädje,
hur skorrade skrattet i ditt öra,
hur fyllde ej träden och blomstren hjärtat med
förkväfvande snyftan.

Och mitt hjärta som var öde, förtorkadt,
ve, hur greps det af namnlös smärta och skam,
när din blick mötte mig —
en sekund.

BÖN UR ÖDE TID.

O heliga ljus, o
stjärnors kvällande glans,
gjut i mitt hjärta på nytt lifvande,
förlösande strålens kraft!
Lyft, o lyft mig åter!
Se, jag förtvinar maktlös,
se, min själ har blifvit lik en
gul förvissnad ängd:
Ve mig! Ve
af sången öfvergifne.
Det svindlar mig att vara allena.

H Y M N
T I L L
H A F V E T O C H A P O L L O N.

Blåa strand i etherns haf!

Se, träden bada med glänsande grenar
och sträcka sig i det hvita ljuset.
Mitt hjärta är som de knoppande träden,
när du, guden, är i mig,
och som en blomma som har vaknat och skall
slå ut,

ljustörstande,
i längtan lyftande sig.
O hur omhvärfver du mig med sval och ren doft,
o hur sjunger till stegen af min vandring,
om ock jag går i den bullrande heta stadens
kvalm och vimmel,
morgonblått, kyligt, glänsande —
hafvet.

VENEDIG.

I.

Här har visst, vekt försjunken i sin dröm,
Naturen suttit trånadsfull och sakta
med hand som darrat utaf omsorg öm
en bild uppfunnit att sig själf betrakta.

Här där melodisk vällust tyckes råga
den milda luften, blommor huld gestalt,
och om för skönheten din själ kan låga,
skall snart en strålbild bli din tankes allt.

San Marco blånar, tyst lagunen svallar.
I mörknadt rum, där dunklen svala dugga,
framvandra stjärnorna; det dämpadt klingar.

Då sel ur glänsande arkaders skugga
en gosseskara dansande sig svingar,
trumpet uppsmattrar munter, jubel skallar.

II.

PLATEN.

Venedigs skald! Hur måste mer och mer,
allt medan årens längd till åren länkas,
min hjässa, ingen lager värd än, sänkas
för dig i växande beundran ner!

Här när i dunkel stund jag sakta följer
Venedigs folk, som drömmarns frid ej stör,
och mängdens sorl melodiskt mjukt mig för
bland floden som Rialtons trappor sköljer,

jag älskar att dig ana tyst i drömmen,
där svårmodsfyllt mot marmorn stödd du dröjer,
lifsödenas fullkomning redan när.

Nu står en skald från fjärran trakter här,
som blek förnummit dig, — ensam och böjer
sitt hufvud tyst och glider ned med strömmen.

III.

Knappt februari har till ända nått,
och redan våren allt med glans förtrollar,
på Lido's varma vallar gräset blått
Veronica med fina blommor sållar.

Och åter är en afton ljus och mild.
Framför mig hvilande, orörlig glänser
lagunen purpurljus med solens bild;
bakom mig hafvet klart och utan gränser.

När så jag dröjer timmar att betrakta
all denna festligt klara vårens lek,
då står för sinnet sällsamt, djupt den sakta

erinringen: den bleka kvällens skimmer,
den dunkla jorden, trädens tystnad vek.
Och själen trånande sig själf förnimmer.

IV.

Hvad för min själ mer ljuft än detta andra:
här än i dag, fast tiden allting myllat,
de samma eviga gestalter vandra,
som mästare med glöd odödlig hyllat.

Af vågmusiken emot stranden sjungen,
af lena glansen kring lagunen gjuten
den lätta växten tyckes mildt omfluten,
dess lemmars veka blomning huldt utsprungen.

Dock denna morgon då ett skimmer präktigt
af snö och rosor tycktes sakta bäfva
likt skimren som Bebådelsen omsväfva,

o Paolo Veronese, har så mäktigt
din sköna ängel bundit mina tankar,
att som i dröm och blind för allt jag vankar.

DAPHNIS.

Solen i den svala luften sväfvar,
purpurklarhet bergen bära:
mer än morgonglans som bäfvar,
Daphnis, är den skära
glöden i din hy,
mer än bergens doftande azur
blodets fina rosensky
som beskuggar
kindens dårande kontur.

JO MENGLI.

Nu är det den tid då sommarens väg blir för
hvar dag mer beskuggad af ljuf enslighet
och det är som att göra en långsam resa in i
en obefolkad gles bygd:
för hvarje milsten som man far förbi blir det
mer och mer tyst,
vagnen rullar tungt i djupt grus och furugrenars
prasslande massa,
mera sällan hör man nu hundars skall
och spritter skrämd upp när ögat djupt inne i
en låg äng mellan bruna dungar
plötsligt varsnar folk sysslande med den magra
grässkörden.
Nu är det den tid då sinnet uppsöker gärna
fjärran länders dikter
och sära bilders trolleri förnöjer själen.
Så ser jag nu ofta vid en förmiddags tyst
simmande skyar

dig vandra längs invid muren i den blomstrande
trädgården, Lo Mengli;
din hy är att likna vid det röda päronträdets
eller vid jaspisträdets blommor.
I dina ögon är en diktares sorgmodiga själ,
ja, redan har den sjustafviga melodin upplåtit
sin hemlighet för dig,
och ditt sinne strömmar hän i lätta versers
lifliga takt
likt Zephiren som leker med silkedunen som
vid vårtiden ses hänga i pilträden.
Din själ är nu stundom lik blomsterträdet som
darrar vid det förfriskande duggregnet.
Men när solen sjunkit och man tänder lyktorna,
beskådar du ensam
månens ljus och pilen som lutar sig till vatten-
spegeln.
Du är nu sexton år.

SONNTAGSHEIMWEH IM TIERGARTEN.

I vårlig ljum marssöndagskväll
den stora parken skymmer,
det blir stilla, det glesnar på gång och väg,
och barnens buller och skratt domnar mer och
mer.

Ljusskenet blånande slår upp,
vagnarna snabbare, snabbare rulla undan.
Crocus, som blänkte i tallöshet hela den långa
soldagen,
Crocus, som fröjdade mitt hjärta och fyllde det
med sol mer än all dagen,
blomma, älskade, hvarför dignar mitt hjärta nu
jag ser

dig lysa därinne på dunkel plan,
gnistra i dagg hvitt af ljuset från väldiga lampor,
Crocus, du min barndoms stilla blomma,
mitt hjärta har endast dig att tala till här,
mitt hjärta har blott dig att gråta hos.

EN OKÄND.

Fastän allting skiljer,
är ett band emellan oss;
kunde känna dig bland tusen:
det som utsägbart strålar
om dig — darrande och hvita,
djupa stilla
genius vid ditt hufvud!

PEN FRÅNVARANDE.

Bäcken i blommor går;
där ljusnar äng.

Träd som smeker
med din lena gren
hvit bepurpad kind,

bäck som badar
gossefin fot:
er jag högt afundas,

vid era skuggors frid mig drömmer
hvar sorgsen kväll.

HÄR ÄR DEN LUMMIGA DÄLDEN.

Här är den lummiga däliden;
låga mjuka Lysimachia
har klädt den yppiga sluttning
i sitt slingrande nät af behagliga refvor,
fulla af stora lena blommor.

Svala klingande
bäcken djupt ned under
ur det täta löfloft höres
på sin vandring sorla ned till sjön.

Lena sommarskimret
knappast rört din hy,
men i den klara skuggan
ögonen lysa.

Soliga klara
djup som blånar
genomstråladt likt böljdjup,
lifvets rena visa
ljus och god
in i min själ du spelar
morgonglad,
medan i dagg i sommarens tystnad
dalen blommar.

MORGON I HÖSTENS BLÅ.

Morgon i höstens blå —
ljus badar ditt hufvud,
solvind susar
i ditt hår,
gyllene glanssval
blommar din kind;
smekande bölja
vinden gjuter
lent intill.

Dag du leende
Guds öga,
dag du smekande,
vänligt omslutande
människans hufvud,

lär mig lifvet
ödmjuk tjäna,
blicka renande
alltid i min själ,
att klarare, klarare
lifvets bild
min sång lyfte!

HAFSVIK.

Att vara ensam
reste jag ut i dag,
bort från staden.

Kanske fann jag en sång om dig.

Och nu sitter jag här vid stranden,
långt från människorna
och långt från den underliga labyrinthen:
Venezia.

Eftermiddagen
med stillnadt ljus
lyser på öde stränder.

Ensamma viken
brusar;
högt upptonande
sången ekar uppe i det blåa hvalfvet.

Och jag låter tanklöst
sand och musslor genom handen rinna,
medan jag tänker ut
vackert om en.

Hvar kväll då dunklet sakta kommer när
och sista skenet ifrån muren rymmer,
de samma ljud den klara stillhet bär
in till mig, medan hastigt rummet skymmer;

entonig vandrings steg i gränden trång,
där invid Jungfruns bild man lampan tänder —
en gosse sjungande som hemåt vänder —
så är det tyst — aflägsen dör hans sång.

Nu fallen undan,
I alltför tunga ord...

Medan jag går i kvällen —
jag vill knappt gå från er, I stjärnor —

följer mig ett leende,
följer mig något

ljus . . . rött —

nu tystnen, tystnen,
I alltför tunga ord!

MELGAFTONEN.

I vårkvällens tysta stund
ringer det i den dunkla stadens alla kyrkor.

Våta de ligga strödda,
hvita blomstren, nyss brutna,
vid andaktsbildens fot.
I glasen brinna
de tysta lågor.

Du gick från mig —
gosse, sofver du?
Jag blef ensam.

Bleka sommarskymning,
kommer du sorgen —
minner mig min första ungdoms lidande.

Fontänen tystnat.
Blekt och grått.

Stjärnor, är ett hem för mig?

HEMÅT.

Ej längre de tinnar lysa,
som högtidshvitt och stort
i morgonen summo,
glansen är hän. Fal och blek
Alpen står,
som i dunkelt månljus, spöklik — svinner.
Floden oroligt
vältar tung och mörk.
Den muntra flod
har sjungit dagen lång,
har varit min vän från morgon ljus.

DET SNÖAR.

Det var midnatt. Lampan sjöd.
Öfver boken jag lutad satt.
Då plötsligt spratt
jag upp. Något ljud
prasslande, lent och lätt
mot rutan fint, tätt . . .

Det snöar.

Så tyst, så tyst är allt,
och tysta träden stå,
och mjuk och ljus och grå
är himmelen — och stilla.

Och stilla det plötsligt var
i själen djup och klar.
I tystnaden där ute
något mot mig ler:
min barndom på mig ser.

FRÄMMANDE STAD.

När tåget i åskdof svart oktober natt
for in i den väldiga staden, satt
jag trött och stirrade mot blänk och ljus.
Väntar mig sorgen, väntar ljus
på mig i dessa dunkla hus?

Då såg jag hur något sken
vänligt och ljust och skönt
emellan hvitt och grönt
och jätteblommors höga varma glöd,
och glad jag mina ögon hvilade
på denna dunkla blomoas
i öknen af sten.

Då plötsligt med ett all himmelen brann,
det sköna dunklet svann,
i blixstens låga såg
jag hur i oändligt myller låg,
kors vid kors och vård vid vård,
en stum begravningsgård.

BOTANISK TRÄDGÅRD.

Fingrenad späd,
Lunaria, höjer du
ljuslummig här din krona.
Blåa sommarhimlen
i dina stjärnor drömmar:
ensamma skogens
tystnad,
där i dunkel däl
källan svart nedrinner,
svarta på mäktig boktopp gunga
hägrars bon
skyarna nära.
Hvita flockade,
långa tysta sommardagens timmar,
segla de sin gång
öfver den ljudlösa skogen bort.

HJEM VID NATTEN.

Allor m'accorsi che voi pensavate
La qualità della mia vita oscura.

Dante.

Afton, afton,
fast ingen stjärna din himmel har,
så kom du ändå
med en stjärna till mig,
ty du minde mig ljuft
ett öga, en gång mött
en sådan kväll...
Ack en sårad själ
grät mot mig,
gjorde mig väl
och löste befriande
tårarna i hjärtat.
Vackra stjärna,
vackra stjärna,

som såg i mitt kval
i tyst förstånd,
åter i hemlös kväll
när nu jag går,
minde jag dig
plötsligt.

ÄNGSLANDE STUND.

Ängslande stund som
väckt mitt hjärta,
hvilken oro, hvilket
svällande betryck!

Grå var min dag,
mulen hvila,
och sången död;
böckernas lif mig nog.

Är det någon som
väntar på mig?

Går mig förbi
förlorad
den gyllne stunden?
Min sång,
dina ord, de kunde stråla
blodets lena milda ljus?
Skulle du strömmande
varma flöden
gjuta, bedårande
harmoni?
levvande skönhet:
evigheten
i gestalt och öga
saligt omsluta!

UPPBROTT.

Genom staden jag gått. Sagt farväl åt de
gamla träden,
förfrusna blommorna på rabatten
och aftonskenet bakom parken.

Du tunga dröm,
som mer och mer
öfver min lefnad sjunker,
hvad ängsliga ljus
i ditt sköte darra!
Hvad stjärnor dunkla
med sällsam blick
i min själ nedskåda!

Ären I milda
tröstfulla budskap,
bådande seger
och makt åt min bana,
skönhetens lugn
och sångens mognad
i det stigande, stigande lifvet?

Eller bleknen I redan — måhända —
i det bristande mörkret,
i det ljusnande blå,
som flämtar där bakom?
Lider det fram mot morgonen?

ETT BARN I NATTEN HEMÅT FÖRES.

Ett barn i natten hemåt föres;
i mörkret svarta hästars traf;
det längtar hem till svala hvita bädden —
och sofver snart
till morgon full af klockors klang och ljus.

Ack, kan jag, kan jag,
när den dunkla stund mig för,
ack, drömma då om ljufligt mål?

YID SKALDENS GRAF.

Den mörka aftonglansen rinner hän
på tystnad skog och bleka fjärdars skugga.
O längesedan flydde, som en sådan kväll
ditt hufvud sänkte mot den bleka hand,
du hvilkens öga kunde se
gestalterna af hvita syskons flock,
du i hvars öra ständigt löd
likt purpurstänk musik ifrån ett okänt haf:
omarmningen, förgäfves sökt i tårars dal,
har väl ditt bröst den mött på gåtfull strand,
ack, gick du hemåt, hemåt,
eller ljög den, klangen i din själ?

CANDIDUS

Ack, stig för min själ, o beskydd,
o hjälp i förvirrande larm, i natt och brus
ledstjärna fast:
min sång! Nu kväll ren är när, dunkel
uppstår,
stumt fordrande öga, själen, utan tröst.

I.

Förgäfves, förgäfves skall jag söka dig nu.
Midt i den stora floden skall jag fåfängt sträcka
mina armar efter dig. Förgäfves skall jag söka
mitt hjärta.

Hur ditt ansikte var skyggt, hur stod ej
spändt lyssnande i dess drag din ungdoms
sorgsna fråga! Och du var mig som en helge-
dom, och mitt hjärta förnam domen af sin
egen orenhet, förstenades i 'stumhet inför den
heliga skönheten i dig.

Hur voro ej dessa minuter dyrbara. Och
nu är mig hela lifvet meningslöst; trött intill
döden skall jag släpa mig hän och sjunka i
min ödslighets svarta graf, djupare, djupare,
medan högt där uppi från din sköna ljusa stjärna
skall blicka ned i vemodig förebräelse. För-
gäfves, förgäfves skall jag sträcka mina armar.

II.

Du grep mig som ett ljust ljust fjärran
själens lycksaliga
hemlandsminne.
Ditt skära klara
anletes hy
var mig som en fin anemondoft —
den första ungdomens skära anemoners doft.
Dina sorgsna ögon . . .
Min själ är som en stum decembermorgons
frostråa gryning,
där den likgrå släpar sitt brustna anlet
öfver smutsen af drypande gränder.
Min själ är en brusten himmel.
O Gud, gif mig toner,
skönhet:
att jag må glömma.

III.

UPPSTÅNDELSE.

Sonst stürzte sich der Himmelsliebe Kuss . . .
Faust.

1.

Ett dunkel mig omgifver
från fjärran lycklig tid.
Kring insjöns stränder kvällas
det vårligt mörkt.

Där doftar mellan gräsen
af mylla svart och fin,
Corydalis' blå och hvita
blommor ängen fylla.

I mitt hjärta sväller
ett mörker . . .
mot mörkret lyfter sig
min barndoms hvita bild.

2.

Där stiger i själens djup
en strand af svårmod dunkel,
där vandrar vårt förgångnas
skära ljus-gestalt.

Hur griper själen ve
och snyftan outsäglig,
mig binder denna bild
vid lifvet.

IV.

AFTONEN.

Ändtligen, ändligen, o förbarmande sol, går du bort. Och nu snart, snart faller dunklet. Här vill jag sätta mig under de stackars förkväfda träden, där de pinas i det gråa stickande dammstoftet, i det rolösa bullret af jagande elektriska vagnar. Mitt hjärta som snördes inför ögons undrande, spörjande blickar, mitt hjärta bultar åter, hastigt, hastigt och hårdt som om det slog i en hård bädd. O människans hjärta, hur hårdt, hur hårdt dess läger! Och dock är aftonens ether så blå, så mjuk, och nu går det första tindrande ljuset fram där uppe i den ljusa sjön och strålar i min själ som ett bäfvande eko af en salig fjärran, fjärran andevänskap.

V.

Så vek och smal du är —
en blomstängel,
och ditt blod hur det lyser fint
i den skära ljusa huden.
Fastän mörkt ditt hufvud
och fast ögonen svarta, svarta strålande,
är ditt anlet blondt,
så sammetsaktigt blondt men beskuggadt ändå.
Så står du där:
en sällsynt, ädel blomma;
i frihet och ljus
dina lemmars musik;
så lyser du i min dunkla själ.

VI.

I morgon grå jag gick
den vanda väg...
skeppens dunkla rad af master,
där om kvällen vackert stjärnor hänga

Hur är mitt lif kallt —
hafvet ingen längtan väcker...
norr och söder lika —
som en fågel sjuk mot marken släpar
sina vingar: så min själ;
och hvar kväll i somnandets fasa:
dödstanken.

Då var du där!
Värmande stråle på min väg!
Och det frusna blodet kände
lena flöden välla
öfver sig,

att mitt hjärta
ängsligt skälfde upp
vid det återhållna blodets svall.

Vandrande fagra
dikt af blod!
Förkunnar det för mig,
att snart är när
den dunkla stunden,
att mot främmande, förhemligadt jag nalkas,
då så jag sjunker inför ditt blod
i svindel,
då så min själ sig högt snyftande kastar
i det eviga ...?

VII.

I dunkla pelargången har jag gått
timme efter timme.
Så svalt och tyst;
stadens oroliga brus
höres knappast — blott några barn som leka stilla.
Förunderligt tyst.
Jag stannar då och då,
och lutad mot den svala muren ser
jag ned i flodens snabba hvirflar under.

* * *

Som en ö i hafsbrusets famn
är denna platsen nu i kväll —
midt i den stora staden tyst och tom.
Mitt hjärta tynger denna alltför tidiga vår,
och en tystnad kan mig stundom gripa,

när jag vandrar här bland dessa främmande
lik den tystnad som jag kände
när det kvällades en tidig vårkväll
i de bara träden omkring barndomshemmet.

* * *

Jag stannar då och då,
och lutad mot den svala muren ser
jag ned i flodens mörka tåg där under.
De snabba böljor gå och gå,
som drifna af en rastlös längtan mot sitt hem
och såsom barn som hemåt skynda sig om
kvällen.

Men min själ är ingen våg som vandrar
uti dunkel längtan till sitt hem —
ack ett bart och löflöst träd.

VIII.

Chi vuole aver notizie di Dio, ami!
San Vittore.

Ditt hjärtas renhet fagra,
hur den lyser i ögonens djup!
Ditt anlet,
hur speglar det klart
den öppna ljusa själens adel...
själen, strålande.

Ditt blod, hur sval och skär
är dess glans: en
paradisisk morgon!

Ditt leende är mig en stråle
från ett osynligt hemligt land,
den ljusröda stranden
af ett sjunket —
i natt och tystnad
eller ett kommande, dit... tanken ej vågar.

IX.

STADEN.

I detta buller kom min själ till sällsam ro,
i detta larmet var det något trött och pinadt i
mig som fick hvila,
något alltför vaksamt lyssnande, som för första
gången sof.

Jag hörde icke mer såsom förr min egen stämma,
jag hörde icke mer såsom förr mitt blods sus.
Min själ såg ej mer så ängsligt fast i sitt eget öga,
min själ gick ut och hvilade i andras sorgsna
ögon

och var glad att sörja med dem alla.
Och när dunklet kom om kvällen med frid åt
trötta anleten,
syntes mig stjärnorna ej mer de samma,
i deras ljus och stillhet öfver dunkla mänsko-
fyllda gränder

såg jag broderliga tysta blickar: låt oss gå till-
samman,

se, i alla ögon, se: du själf —
bröder, bröder alla på vår dunkla resa.

X.

HEMLÄNGTAN UR VÄRLDEN.

På de höga fönsterna störtar sig
sommareftermiddagens ljusmängd.
Af det stora huset under knappt ett ljud,
ty allt öfverdöfvar
vagnarnas oändliga ström.
Ser jag nedåt:
grått som en asksky
glöder där
och genomblossas
det heta töcken —
runt ute:
gnistrande kaos.
En bangård nära
fångar ögat;
där breder den sig
svart, ofantlig
kring sitt svärtade glashvalf,
den darrande luften
förmörkas.

XI.

Så är du visst evigt gången
ifrån mig!
borta
i natt, min stjärna ljus.
Nej aldrig skall min väg,
som flyktigt rört vid din,
åter möta din,
nej aldrig mitt hjärta
i jubel gråta ljuft:
min älskling har kommit åter.
Ve! ditt väsens ljufva blomdoft,
som jag andats,
hur är det min själ
till brännande sveda!

XII.

Klara höstkväll, i ditt sköte
oroliga toner vandra,

klara kväll, hur hägrar
din luft af solgestalter full;
fjärran stränders djupa ro,
blånande glansdag i sinnet stå —
klippornas dunkel fyller
hafvets eko-brus:
beglänsta i azur-ro så drömklara stå
rundt om mig ur svalt och tyst och mörk-
duggigt djup

högtidligt i rena bilder
hafsrymd och stad och strand;
melodiska kronors sång i klippvuxen lund
framlockande, friskt omsusar nordostvind kärf
löfsorlande, ljusbeglänsta
cypress och lager vek.

Lif som vandrar
i skönhet och strålgans.
Lif som bräddar
lemmars berusande
harmoni:
gudomsglansen
af din panna,
honungsstoffet
på din mun
väcker i hjärtat
hemlandsminne.
Evig omättlig
själen lyss till
dunkla budskap,
letar bäfvande
fornlifvets minnen,
sänker sörjande
nattomhvärfda
anletet
öfver mörker och brus,
besinnande sig
på ett dunkelt nära
drömdt igår.

XIII.

Stad, där jag var ensam,
åter nu i senhöstkvällen
vandrar jag bland kära ställen,
återser jag
lidandesplatser.
Stad, som är mig kär:
långt långt fjärran i din
dunkla gråa fattigbygd
ligger stum och sällsam —
söndagskväll i senhösttid —
dyster park emellan
nakna gators rassel;
mörkt det lågar under svarta löfhvalf,
öde afton stumt sig sänker;
högt mot gråa skyar kyrkans torn.
Själens tysta platser,
hvilande i högtid stum!

Lefver här ej ännu —
stråle utaf stjärna,
ljusdag af ett öga —
bilden af mitt väsen!
Kanske så, o kanske
på den skymda stranden
bortom tidens ocean
vår genius står och gråter?

ÆPILOG.

En ny dags svala skimmer
badar mitt hufvud;
en nordisk morgons
lågt simmande skyar
gå nära mig
i det blå och gyllne;
fåglar sakta kvittra,
liljorna i friska gräset resa
af daggen tunga stjärnor.
Rosen öppnar
lena kronan.

Min själ, du vandre nu
med de strömmande vindar,
de glada dofter,

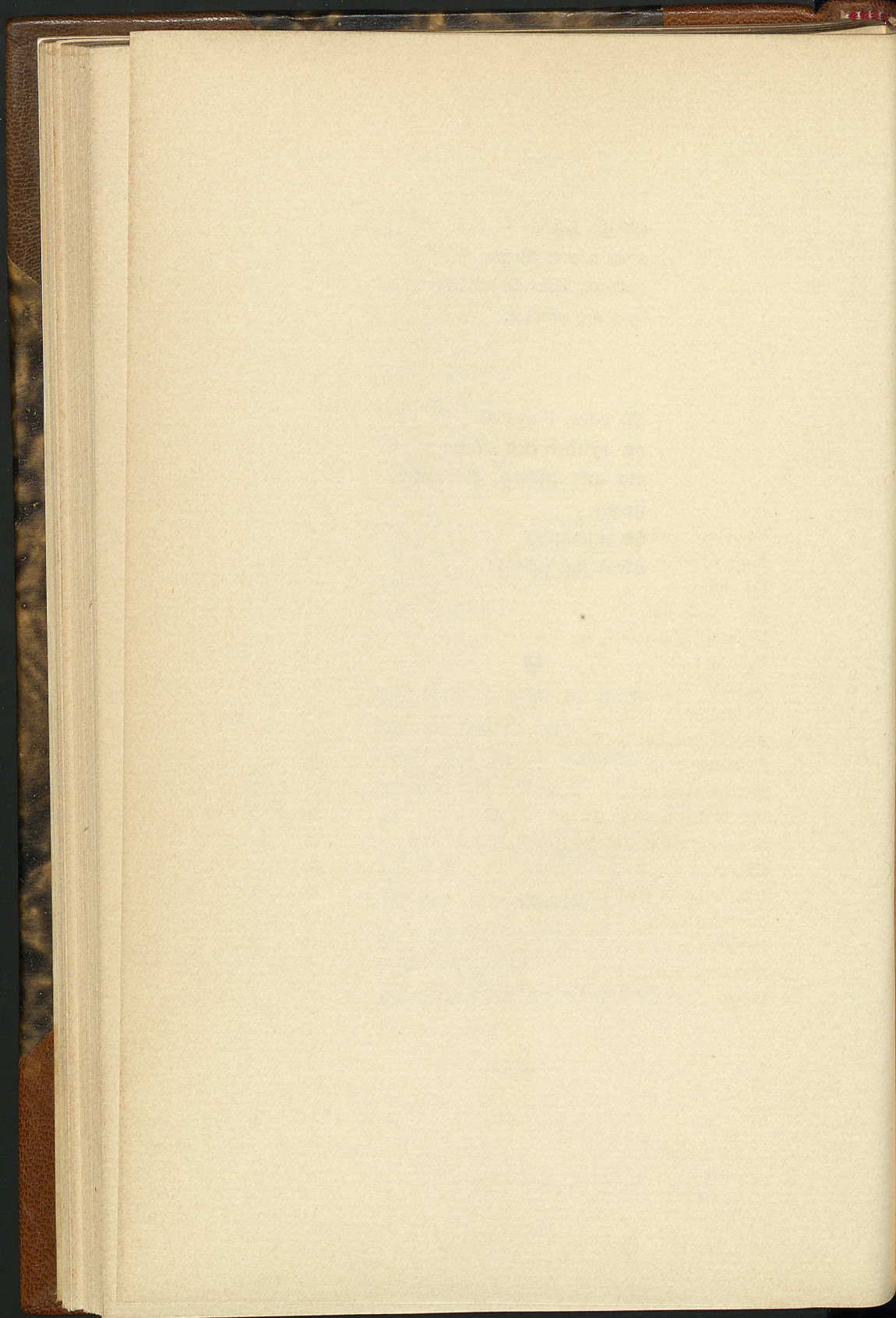
alla den ljufva
sommarens barn,
främst Zephyr, gossen,
sommarens älskling
med de lena
håren stänkta
af ljusgyllene
skyars färg,
pannan badad
af de yngsta rosorna
och den mjuka munnen
bepurprad af en ljufvare
honung än ängarnas
alla blommor.

Min själ, du stige, du lyfte
dig, ett tempel, upp
i den ljust leende himlen;
din bön må blifva
att dig varde
renhet, där de heliga
sånger bo,
skärhet att förnimma
de himmelskas röst,
kraft att jordisk
sinnesstörande fröjd försaka;

att du blifve
som klara djupa
vattnet, där de vänliga
ljus sig sänka;

till eder, I systrar,
att ej förr det slockne
vid min hjässa, det milda
ljuset
än tillbörligt
lifvet jag prisat!

INNEHÅLL.

*

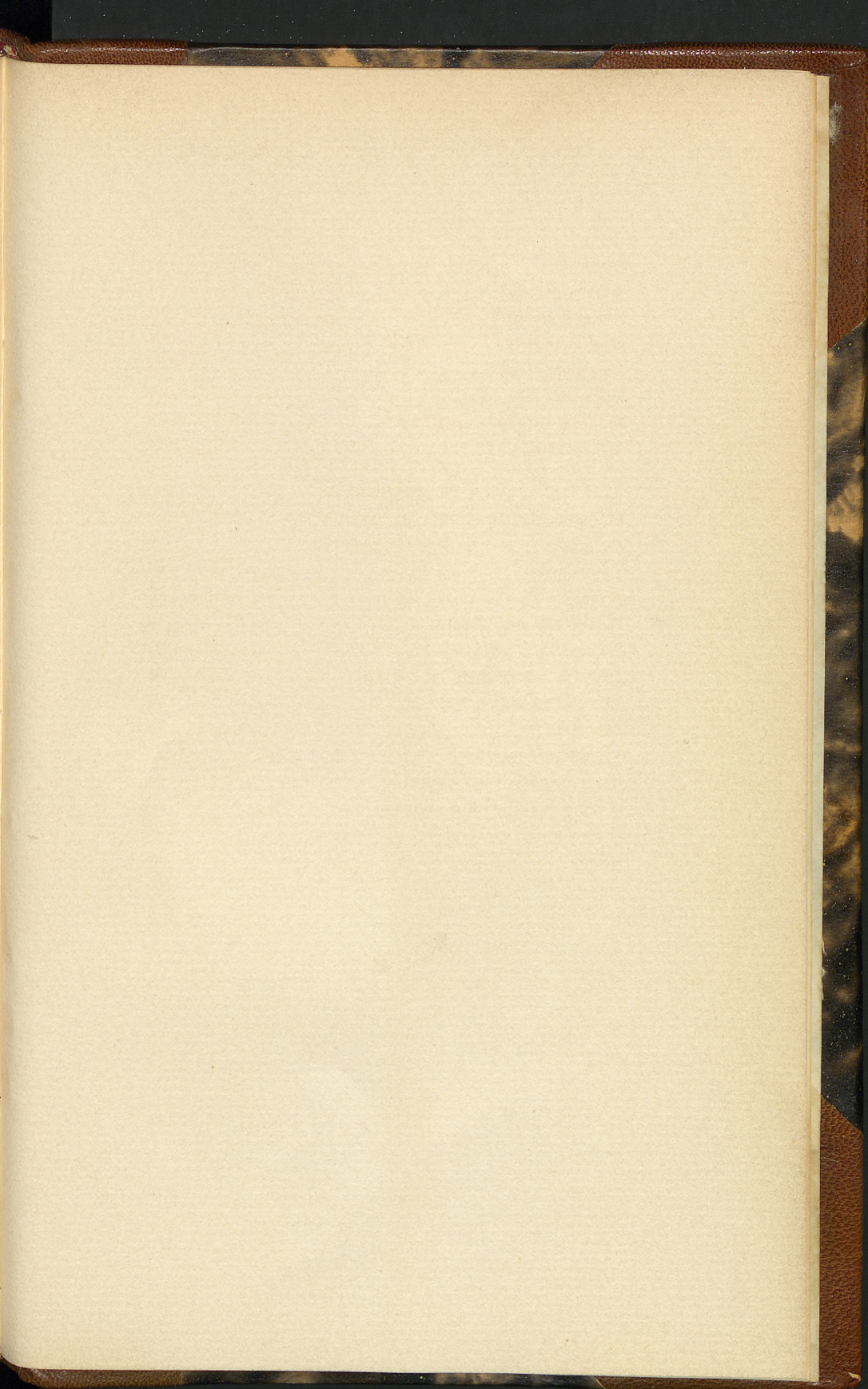
Gosse vid stranden	5
Afton i fjärran	8
Ett ansikte	10
Bön ur öde tid	13
Hymn till Hafvet och Apollon	14
Venedig I—IV	15
Daphnis	19
Lo Mengli	20
Sonntagsheimweh im Tiergarten	22
En okänd	23
Den frånvarande	24
Här är den lummiga däliden	25
Morgon i höstens blå	27
Hafsvik	29
Hvar kväll då dunklet	31
Nu fallen undan	32
Helgaftenen	33
Bleka sommarskymning	34
Hemåt	35

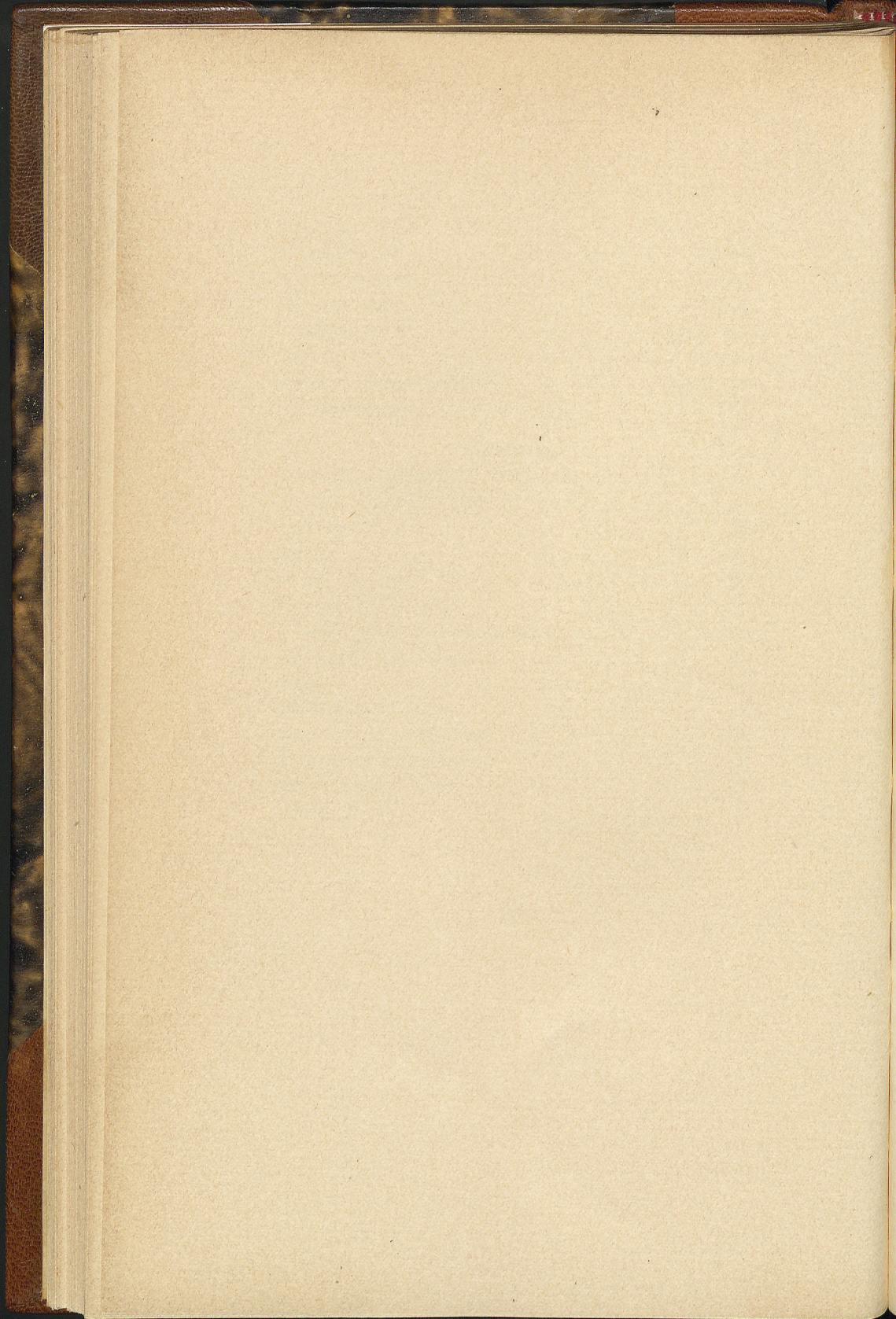
Det snöar	36
Främmande stad	38
Botanisk trädgård	40
Hem vid natten	41
Ångslande stund	43
Uppbrott	45
Ett barn i natten hemåt föres	47
Vid skaldens graf	48

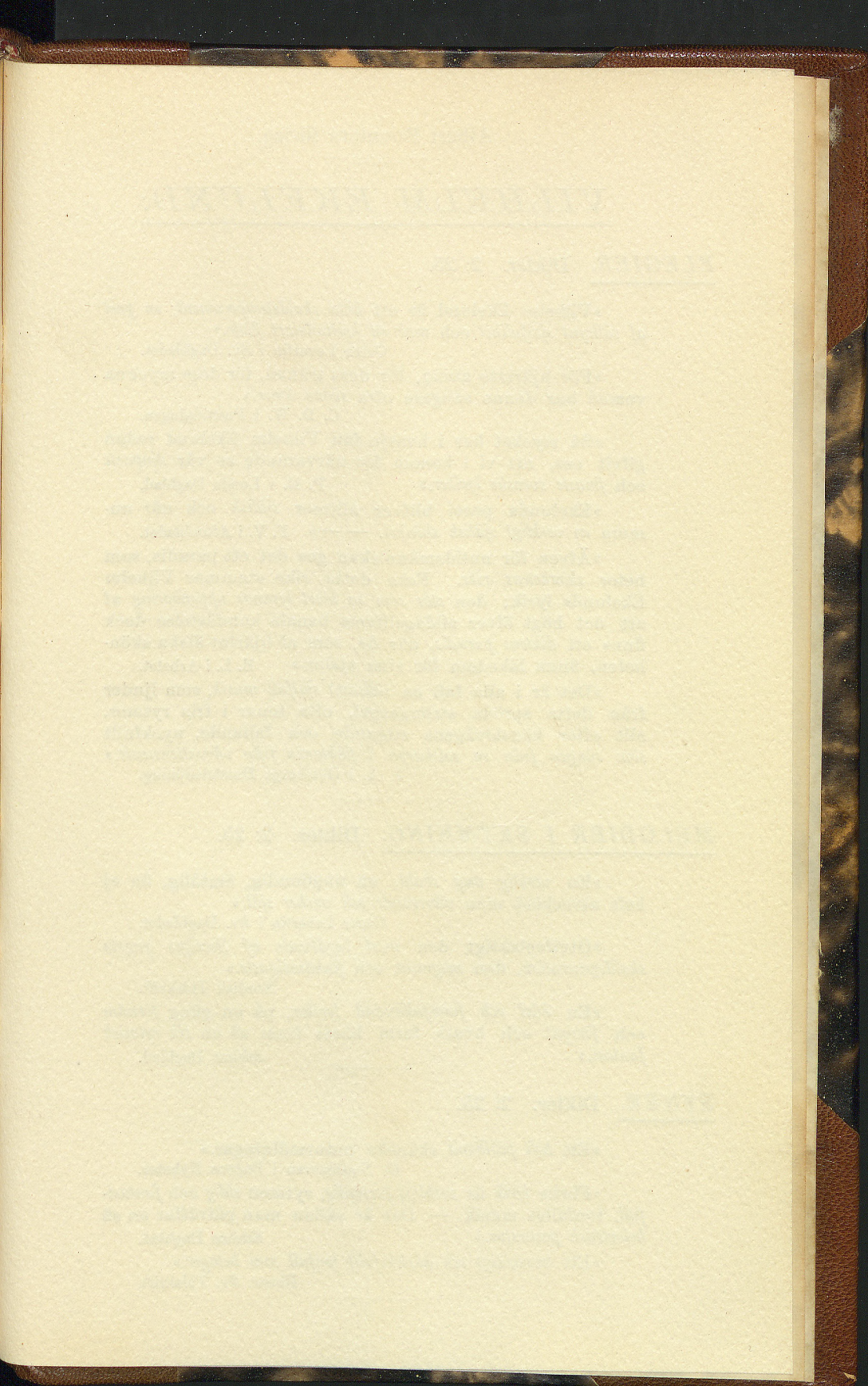
Candidus.

Förgäfves, förgäfves skall jag söka dig nu	51
Du grep mig som ett ljus, ljus fjärran	52
Uppståndelse	53
Aftonen	55
Så vek och smal du är	56
I morgon grå jag gick	57
I dunkla pelargången har jag gått	59
Ditt hjärtas renhet fagra	61
Staden	62
Hemlängtan ur världen	63
Så är du visst evigt gången	64
Klara höstkväll, i ditt sköte	65
Stad, där jag var ensam	67
Epilog	69

Albert Bonniers förlag.

VILHELM EKElund:

ELEGIER. Dikter. 2: 25.

»Vilhelm Ekelund är ett äkta skaldetemperament, en poet af sällsynt själsfullhet och med ett kristallklart flöde.»

Oscar Levertin i Sv. Dagbladet.

»För hjärtats aning, för dess trånad, för dess myckna vemod har denne sångare ofta *sköna toner*.»

C. D. W. i Posttidningen.

»Så mycket har i hvarje fall Vilhelm Ekelund redan gifvit oss, att vi i honom för närvarande se vår *djupaste och finaste svenske lyriker*.»

P. R. i Lunds Dagblad.

»Ekelunds poesi blifver alltmer *själisk* och når numera en *verkligt själisk skönhet*. — —» F. V. i Aftonbladet.

»Äfven för nutidsmänniskan ges det ett paradys, som heter *skönhetens rike*. Från detta rike stannar Vilhelm Ekelunds lyrik; den står som en klart lysande uppenbaring af att det högt öfver alldagslifvets banala korsfästelse dock finns ett *diktens paradys*, där de, som af hjärtat älska skönheten, finna läkedom för sina själar.»

B. L. i Arbetet.

»Det är i alla fall en *sällsamt själsfull musik*, som ljuder från detta spröda strängaspel, ofta tonar i fria rytmer, allt efter känslövägens stigande och fallande, nyckfullt som sången från en *solsharpa i fläktarna från vårvattenssuset*.»

J. A. i Göteborgs Handelstidning.

MELODIER I SKYMNING. Dikter. 2: 25.

»En *verklig ung skald*, en ungdomlig, ömtålig, än ej helt utvecklad men *vibrerande och vacker själ*.»

Oscar Levertin i Sv. Dagbladet.

»Otvifvelaktigt den *mest begåfvade af Sveriges yngsta skaldegeneration*, den *mognaste och finkänsligaste*.»

Nordisk Tidskrift.

»En *ädel och formfulländad lyriker*, på en gång förnäm och förstynt och hvars form bäres fram af en rik *rytmisk fantasi*.»

Sthlms Dagblad.

SYNER. Dikter. 2: 25.

»Ett helt *pärlband skånska naturmålningar*.»

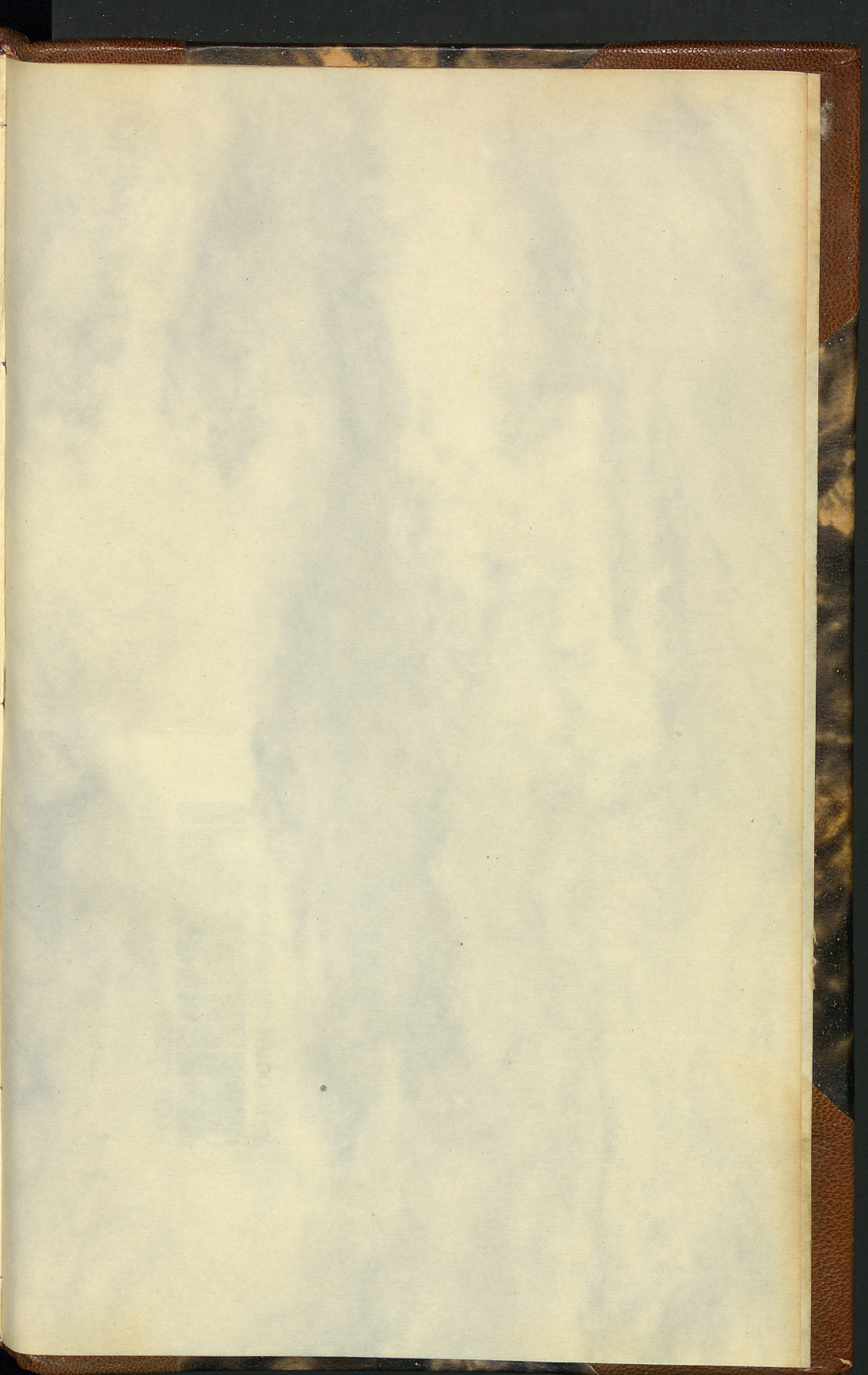
G. Nordensvan i Dagens Nyheter.

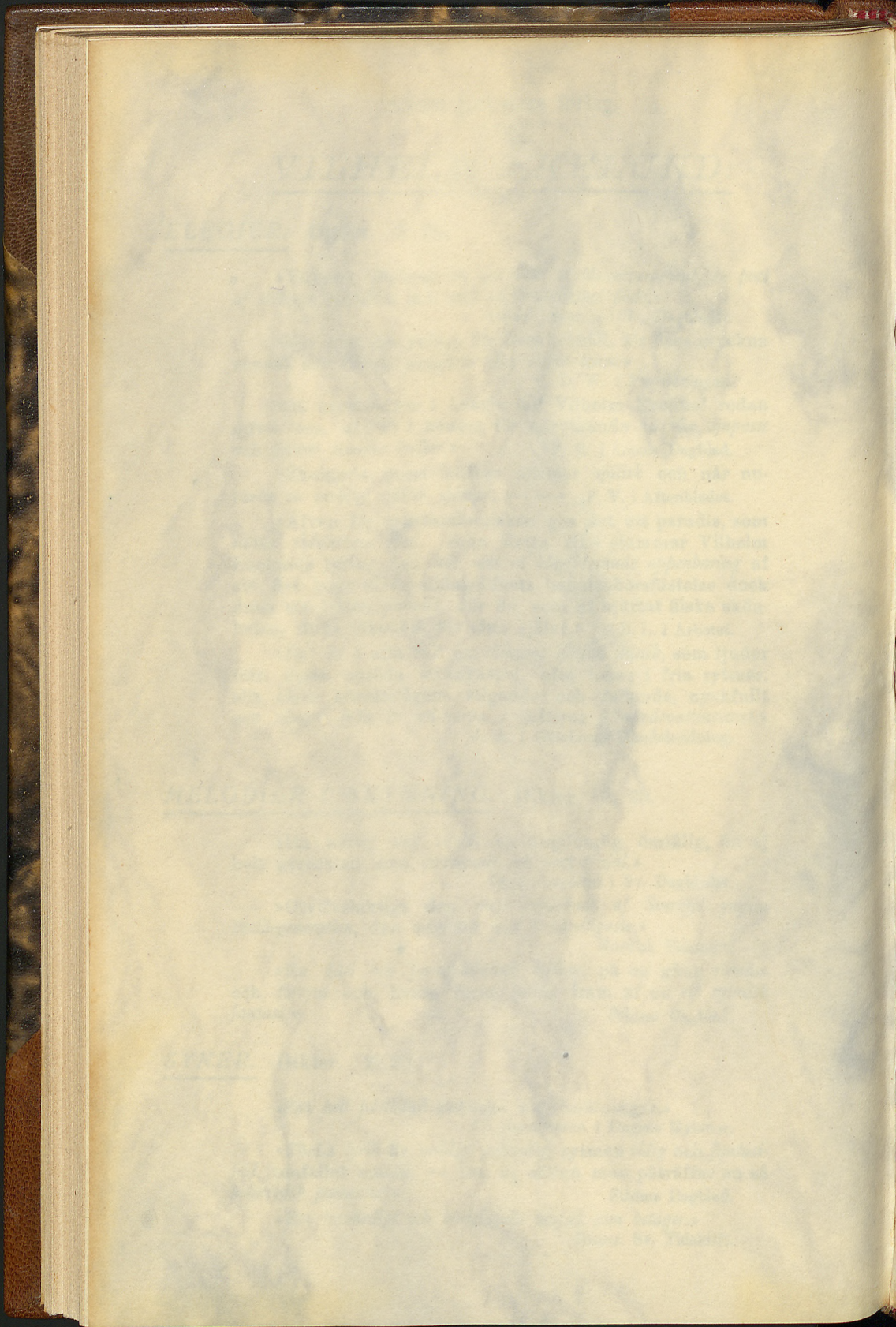
»Förf:s lyrik är *verkligt personlig*, rytmen *eldig och fantasifull*, tonfallet *musik*. — Det är sällan man påträffar en så *koloristisk poelnatur*.»

Sthlms Dagblad.

»Ett *trovärdigt och kärleksfullt tonfall som betager*.»

Illustr. Sv. Tidskrift.

6000100924

Göteborgs universitetsbibliotek

